

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michala Jantoše a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Markéty Fialové ve věci

žalobce: J. O.
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Machem
sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2024, č. j. MV-23887-4/TP-2024, ve věci
neposkytnutí informací,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 9. 2024, č. j. MV-23887-4/TP-2024 **se zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 14 870 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Petra Macha, sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha.

Odůvodnění:

- Žalobce podal u Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), v níž žádal o poskytnutí oznámení o přestupku ze dne 7. 10. 2023 a úředního záznamu, který je jeho přílohou. Povinný subjekt mu toliko neformálním přípisem ze dne 26. 1. 2024 sdělil, že se na věc vztahuje zákon č. 500/2004 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a jeho § 38 upravující možnost nahlížení do spisu.

2. Žalobce na toto sdělení reagoval podáním stížnosti dle § 16a InfZ, na niž mu žalovaný dne 16. 2. 2024 sdělil, že institut nahlížení do spisu je zvláštní právní úpravou a aplikace InfZ je vyloučena, neboť záměrem zákonodárce bylo nezdvojovat právní úpravu pro získávání informací, včetně případného odepření a opravných prostředků. Dle žalovaného se žádost vztahovala sice ke dvěma dokumentům, ale ty tvoří celý spis.
3. Žalobce se poté obrátil na soud a nečinnostní žalobou dle § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) se domáhal toho, aby krajský soud přikázal povinnému subjektu vydat rozhodnutí o jeho žádosti. Krajský soud žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 5. 6. 2024, č. j. 60 A 30/2024-34 přikázal povinnému subjektu rozhodnout o žalobcově žádosti o informace podané dne 7. 1. 2024 do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Kasační stížnost povinného subjektu proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 10. 10. 2024, č. j. 1 As 128/2024-48 (dále jen „Potvrzující rozsudek“).
4. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 26. 7. 2024, č. j. KRPM-4028-13/ČJ-2024-1400AP žalobcovu žádost odmítl podle § 2 odst. 3 InfZ ve spojení s § 15 odst. 1 téhož zákona s odůvodněním, že se nejedná o žádost o informaci ve smyslu InfZ, nýbrž o žádost o nahlížení do spisu ve smyslu § 38 správního řádu. Požadované dokumenty tvoří prakticky celý spisový materiál. Jejich poskytnutí by žalobci zpřístupnilo celý spisový materiál, proto je nutné žalobcovu žádost vyřídit v režimu § 38 správního řádu.
5. Žalobce brojil proti rozhodnutí povinného subjektu odvoláním, které žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím. V rozhodnutí uvedl, že pokud se žadatel o informace domáhá poskytnutí kompletního spisového materiálu, je nutné takovou žádost posoudit jako žádost o nahlížení do spisu, přičemž odkázal na rozsudky NSS ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 125/2013-50 a ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, č. 2241/2011 Sb. NSS. V této věci požadované dokumenty tvoří prakticky kompletní spisový materiál.
6. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil, proto se žalobou domáhal jeho zrušení. V žalobě odkázal na Potvrzující rozsudek, ve kterém NSS uvedl, že žalobce žádal o konkrétní dokumenty. Skutečnost, že tyto tvoří celý spis, je nahodilá a nemůže vést k formalistickému závěru o tom, že by žalobce chtěl poskytnout celý spis. Dle žalobce tak již NSS vyvrátil argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí. Dle žalobce je nutné s odkazem na rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 51/2019-39 přihlédnout k absolutnímu objemu požadovaných informací. Žalobce přitom požadoval jen dva dokumenty. Žalobce poukázal také na to, že v rámci spisu, kterého se žádost týkala, se řízení nevede a neexistují tedy ani žádní účastníci, kteří by do něj mohli nahlédnout. Využití § 38 správního řádu je nemožné.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a uvedl, že Potvrzující rozsudek byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí, proto jeho závěry žalovaný nemohl zohlednit. V případě žalobce lze pochybovat o nahodilosti, o které se zmínil v tomto rozsudku NSS. Žalobce za poslední cca 2 roky podal nejen Policii ČR, ale i dalším povinným subjektům (krajským úřadům, Ministerstvu dopravy) nespočet žádostí o poskytnutí informací, které se obsahově týkají totožné problematiky. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že na základě takto získaných informací je žalobce velmi dobře obeznámen s tím, jaké konkrétní podklady správní orgány při projednání přestupků shromažďují.

8. Žalobce v replice uvedl, že Potvrzující rozsudek výslovně uvádí, že vychází z dosavadní judikatury NSS. Nejednalo se o žádný nový právní názor. Stěžejní dle NSS bylo, že žalobce označil konkrétní dokumenty. Žalobce připustil, že se o problematiku přestupků v dopravě zajímá a že se nejedná o jeho jedinou žádost. Povědomí o struktuře konkrétního spisu neměl. NSS v Potvrzujícím rozsudku sice přdestřel úvahy o posouzení věci samé, ale to vyplývá ze skutečnosti, že otázka nečinnosti byla v této věci do jisté míry spjata s otázkou posouzení nároku žalobce na informace.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Podle § 2 odst. 3 InfZ platí, že *zákon se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.*
11. Podle § 15 odst. 1 InfZ platí, že *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
12. Podle § 38 odst. 1 správního řádu platí, že *účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce. Podle odst. 2 téhož ustanovení jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.*
13. V Potvrzujícím rozsudku NSS s odkazem na dřívější judikaturu téhož soudu uvedl, že [ž]alobce žádal „o poskytnutí Oznámení o přestupku, které vyhotovila Policie České republiky – obvodní oddělení Jeseník, pod č. j. KRPM-141442-1/PŘ-2023-141110, dne 7. 10. 2023, včetně úředního záznamu, který je přílohou tohoto oznámení“. Z již citované judikatury přitom vyplývá, že *žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím se lze domáhat poskytnutí pouze konkrétních informací ze spisu (rozsudek NSS č. j. 9 As 64/2024 - 38, body 12 a 13 a judikatura tam citovaná). Tato podmínka je v projednávané věci splněna, jak žalobce správně poukazoval. Žalobce požadované dokumenty označil zcela konkrétně (ve srovnání s žádostí, která byla fakticky žádostí o nahlížení do spisu a kterou kasační soud řešil v rozsudku č. j. 10 As 118/2018 - 53, bod 12). Navíc to, že požadovaný dokument fakticky tvoří celý správní spis, je nahodilé a nemůže vést k formalistickému závěru o tom, že by žalobce chtěl poskytnout „celý správní spis“. Žádost žalobce tak není faktickou žádostí o nahlížení do spisu a je nutné o ní rozhodnout v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím.*
14. Již z citované části Potvrzujícího rozsudku vyplývá, že závěr žalovaného o tom, že žalobcova žádost byla materiálně žádostí o nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, nemůže obstát. Žalobcova žádost měla být vyřízena v režimu InfZ a správní orgány měly posoudit, zda lze požadované informace dle tohoto zákona poskytnout. Krajský soud si je vědom toho, že Potvrzující rozsudek byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí, to však nemá za následek jeho neaplikovatelnost ve věci. NSS koneckonců vycházel z dosavadní judikatury a nepřinesl žádný nový judikurní náhled na nyní řešenou problematiku.

15. Krajský soud nepřistoupil k vydání informačního příkazu dle § 16 odst. 6 InfZ, protože postup dle tohoto ustanovení přichází v úvahu teprve tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2020, č. j. 5 As 170/2019-30, č. 4020/2020 Sb. NSS, odst. 40). V nyní řešené věci sice bylo napadené rozhodnutí přezkoumatelné, ale spočívalo v tom, že se na věc InfZ vůbec neaplikuje. Správní orgány se tak dosud nevyjádřily k možné existenci některého z důvodů pro odmítnutí žádosti, které jsou v InfZ upraveny. Proto se jedná o materiálně obdobnou situaci. Navíc požadované informace nejsou součástí správního spisu, proto soud nemůže posoudit, zda neobsahují některé dílčí informace, jejichž poskytnutí by bylo vyloučeno (např. osobní údaje).
16. Z tohoto důvodu krajský soud podle § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl s ohledem na úspěch žalobce zavázán k náhradě jím účelně vynaložených nákladů. Krajský soud si je vědom námitky žalovaného stran toho, že žalobce podává velké množství žádostí vícero správním orgánům, avšak pouze z tohoto důvodu nelze žalobci odeprít právo na náhradu nákladů řízení. Žádné informace o potenciálním zneužívání práva ze strany žalobce žalovaný neuvedl.
18. Náklady žalobce spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Dále spočívají v odměně advokáta za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a podání repliky) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Za přípravu a převzetí zastoupení náleží zástupci žalobce odměna podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024 ve výši 3 100 Kč za každý z nich, tj. celkem 6 200 Kč. Za podání repliky náleží zástupci žalobce odměna dle § 7 bod 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025 ve výši 4 620 Kč. Za úkon právní služby náleží zástupci žalobce paušální náhrada účelně vynaložených výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč v případě prvních dvou úkonů (znění advokátního tarifu do 31. 12. 2024) a ve výši 450 Kč v případě třetího úkonu (znění advokátního tarifu od 1. 1. 2025), tj. celkem 1 050 Kč. Celkové náklady žalobce tedy činí 14 870 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 5. března 2025

JUDr. Michal Jantoš v. r.
předseda senátu